

122 χώρες

5.848 αθλητές

1.299 αθλήτριες

Η ΕΠΟΧΗ

Όταν τον Ιανουάριο του 1969 ξεκίνησε την προεδρική του θητεία, ο Ρίτσαρντ Νίξον ήταν σαν «έτοιμος από καιρό». Τον Οκτώβριο, πήρε τις βοήθειες που ήθελε: Την 1^η του μήνα, πρωθυπουργός στη Σουηδία εκλέχθηκε ο Όλαφ Πάλμε, εραστής της ειρήνης ανά τον κόσμο, επικεφαλής μιας χώρας που δεν φαινόταν να έχει πρόβλημα με κανένα από τα δυο μπλοκ και αφανής εργάτης της σύγκλισης διαφορετικών απόψεων. Στις 21 του ίδιου μήνα, ο Βίλι Μπραντ εκλέχθηκε καγκελάριος της Δυτικής Γερμανίας ως ηγέτης του Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος. Όραμα του το πλησίασμα των δύο κόσμων μέσα από μια ειλικρινή πορεία διαπραγματεύσεων, αυτό που εύστοχα ονομάστηκε «οστπόλιτικ» (ανατολική πολιτική). Το νερό είχε μπει στο αυλάκι.

Στις 19 Μαρτίου του 1970 και για πρώτη φορά στην ιστορία των δύο χωρών, οι ηγέτες της Δυτικής και της Ανατολικής Γερμανίας συναντήθηκαν επίσημα. Ήταν η αρχή. Ακολούθησε βροχή από συμφωνίες ανάμεσα σε κράτη των δύο συνασπισμών, ενώ ο Δεκέμβριος βρήκε τον Γερμανό καγκελάριο να επισκέπτεται επίσημα την κομμουνιστική Πολωνία.

Η τριετία της ειρηνικής προσέγγισης (1971 - 1973) ανοιγόταν μπροστά στους λαούς

ελπιδοφόρα, με τα εγκαίνια του σοβιετικής συνεισφοράς φράγματος του Ασουάν στην Αίγυπτο.

Είχε έρθει η ώρα να μπει κι ο Νίξον στον χορό της προσέγγισης. Ξεκίνησε με πλάγια και προσεκτικά βήματα: Οι ΗΠΑ σταμάτησαν επίσημα το 20χρονο εμπάργκο στο εμπόριο με την Κίνα του Μάο και υπέγραψαν συμφωνία με την Ιαπωνία να της επιστρέψουν την Οκινάουα, που κατείχαν από το 1945 (η επίσημη απόδοση έγινε τον Μάιο του 1972).

Με τη συνθήκη του Βερολίνου, Σοβιετική Ένωση, ΗΠΑ, Βρετανία, Γαλλία συμφωνούσαν για την ελεύθερη επικοινωνία του Δυτικού Βερολίνου με την Ομοσπονδιακή (Δυτική) Γερμανία και αποδέχονταν ότι τη διοίκηση του Δ. Βερολίνου δεν θα ασκούσε η κυβέρνηση της Βόννης πρωτεύουσας τότε της Δ. Γερμανίας). Στην πρωτεύουσά του Καναδά, Μόντρεαλ, υπογράφηκε η διεθνής συνθήκη κατά της αεροπειρατείας.

Το 1972 μπήκε με διεύρυνση της ΕΟΚ. Στις 22 Ιανουαρίου, Αγγλία, Δανία, Ιρλανδία και Νορβηγία εντάχθηκαν στην κοινότητα. Η Ευρώπη των Έξι έγινε Ευρώπη των Δέκα, για να μειωθεί σε Ευρώπη των Εννέα, καθώς ένα αρνητικό δημοψήφισμα στη Νορβηγία την ανάγκασε ν' αποχωρήσει.

Το τέλος του ψυχρού πολέμου επισφραγίστηκε με δυο σημαντικές κινήσεις του προέδρου Νίξον: Στις 21 Φεβρουαρίου του 1972, επισκέφθηκε επίσημα την Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας. Ήταν η πρώτη φορά που ένας Αμερικανός πρόεδρος πραγματοποιούσε επίσκεψη στην κομμουνιστική Κίνα. Τον Μάιο, ο Νίξον βρέθηκε στη Μόσχα, πρώτος πρόεδρος των ΗΠΑ που την επισκέφθηκε. Στο ενδιάμεσο, η Βρετανία αποκατέστησε τις διπλωματικές της σχέσεις με την Κίνα, ενώ περισσότερες από 50 χώρες υπέγραψαν σύμφωνο που έθετε εκτός νόμου την συσσώρευση χημικών όπλων.

Ο χρόνος κύλησε μέσα στην αισιοδοξία που αναδυόταν από τις διαπραγματεύσεις ΗΠΑ και Βορείου Βιετνάμ στο Παρίσι. Είχαν θετική κατάληξη κι οδήγησαν στην εντολή του Νίξον (15 Ιανουαρίου του 1973) να σταματήσουν όλες οι στρατιωτικές επιθέσεις κατά του Βορείου Βιετνάμ.

ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

Μέσα στη γενική αισιοδοξία για μια ειρηνική πορεία της ανθρωπότητας προς το μέλλον, οι τρεις ξεχασμένες από εχθρούς και φίλους ευρωπαϊκές δικτατορίες (Πορτογαλία, Ισπανία, Ελλάδα) έμοιαζαν σαν τη μύγα μες στο γάλα της παγκόσμιας ευφορίας, ενώ στη Μέση Ανατολή οι Παλαιστίνιοι με απόγνωση προσπαθούσαν να ευαισθητοποιήσουν την διεθνή κοινή γνώμη στο δικό τους δράμα, αναζητώντας την πατρίδα που τους στέρησαν: Η Δύση κινιόταν στους ρυθμούς του Ισραήλ που τα ανά τον κόσμο εβραϊκά λόμπι επέβαλαν. Και η Ανατολή δεν είχε λόγο να θέσει το ζήτημα, καθώς τα αραβικά κράτη κολυμπούσαν στο νιρβάνα των δολαρίων που τους εξασφάλιζε το πετρέλαιο.

Στις 5 Σεπτεμβρίου, το καυτό παλαιστινιακό πρόβλημα ρίχτηκε βίαια κι αιματηρά στο τραπέζι: Ξημερώματα χτύπησε ο «Μαύρος Σεπτέμβρης». Μέσα στο σκοτάδι, Παλαιστίνιοι, μέλη της οργάνωσης, σκαρφάλωσαν σε μian αφύλακτη μάντρα του Ολυμπιακού χωριού του Μονάχου κι απαραίτητοι εισέβαλαν στους ξενώνες της ισραηλινής αποστολής. Ο προπονητής της πάλης, Μοσέ Ουαϊνμπέργκερ, κι ο πρωταθλητής της άρσης βαρών, Ρομάνο, προσπάθησαν να προβάλουν αντίσταση. Σκοτώθηκαν. Οι υπόλοιποι εννιά αθλητές συνελήφθησαν όμηροι.

Θέλοντας και μη, η παγκόσμια κοινή γνώμη αναγκάστηκε να στρέψει την προσοχή της στο Μόναχο και να πληροφορηθεί ότι στις φυλακές του Ισραήλ σάπιζαν Παλαιστίνιοι πατριώτες, επειδή και μόνο ήθελαν τη δική τους πατρίδα. Οι όροι του «Μαύρου Σεπτέμβρη» ήταν σαφείς: «Ελευθερώστε 236 φυλακισμένους, αν θέλετε ζωντανούς τους ομήρους».

Η πρωθυπουργός του Ισραήλ, Γκόλντα Μείρ, αρνήθηκε: «Αν δεχτώ, το Ισραήλ θα είναι πάντα ευάλωτο και στόχος σε τέτοιου είδους μελλοντικές εκβιαστικές πράξεις», εξήγησε. Τα μέλη της παλαιστινιακής οργάνωσης ζήτησαν τη μεταφορά τους σε αεροδρόμιο και την επιβίβασή τους σε τρία αεροπλάνα, μαζί με τους ομήρους.

Ο αστυνομικός διευθυντής Μάνφρεντ Σράιμπερ θεώρησε την πρόταση καλή ευκαιρία για δράση κι ετοίμασε σχέδιο επέμβασης, επιλέγοντας το μικρό αεροδρόμιο Φίρστενφελνμπρουκ. Τα μέλη της οργάνωσης «Μαύρος Σεπτέμβρης» και οι όμηροι

μεταφέρθηκαν εκεί με δυο ελικόπτερα. Ο πυροβολισμός όμως του ελεύθερου σκοπευτή έμοιαζε με σύνθημα για μακελειό. Μια χειροβομβίδα ανατίναξε το πρώτο ελικόπτερο, ενώ αυτόματα γάζωσαν το δεύτερο. Η μάχη ξέσπασε φονική.

Όταν όλα τέλειωσαν, οι εννιά Ισραηλινοί όμηροι αθλητές κείτονταν νεκροί, όπως κι ένας αστυνομικός και πέντε Παλαιστίνιοι. Τρεις που επέζησαν, παραδόθηκαν. Απελευθερώθηκαν πενήντα ημέρες αργότερα, όταν ο «Μαύρος Σεπτέμβρης» έκανε αεροπειρατεία σε σκάφος της γερμανικής Λουφτχάνσα και τους πήρε με αντάλλαγμα τη ζωή 17 επιβατών.

Στο Μόναχο, οι αγώνες σταμάτησαν. Προσωρινά. Μετά από 24 ώρες, επαναλήφθηκαν, αφού πρώτα τελέστηκε «μνημόσυνο υπέρ των πεσόντων» κι ενώ οι σημαίες όλων των κρατών κυμάτιζαν μεσίστιες.

Πάνω από 18 χρόνια αργότερα, στις 15 Ιανουαρίου 1991, ο οργανωτής της επιχείρησης του «Μαύρου Σεπτέμβρη» στο Μόναχο, Αμπού Νιγιάντ (ψευδώνυμο του Σαλάχ Καλέφ), δολοφονήθηκε στη Τύνιδα. Οι Παλαιστίνιοι κατηγορήσαν τη μυστική υπηρεσία του Ισραήλ, τη Μοσάντ. Οι Ισραηλινοί μίλησαν για ενδοανταρτικές διαφορές.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Η πρόκριση του Τζον Άκι Μπούα από την Ουγκάντα στον μεγάλο τελικό τον 400 μ. μετ' εμποδίων θεωρήθηκε από πολλούς μεγάλη έκπληξη. Και, στον τελικό, κληρώθηκε να τρέξει στην πρώτη διαδρομή, τη χειρότερη που μπορούσε να τύχει σε αθλητή.

«Κόντεψα να πεθάνω από τη στενοχώρια μου. Όλη νύχτα δεν μπορούσα να κοιμηθώ και λίγο προς το πρωί ησύχασα δύο – τρεις ώρες», εξομολογιόταν ο Αφρικανός πρωταθλητής: «Ένωθα χαμένος από την αρχή και απλά είπα στον εαυτό μου να τρέξει όσο μπορούσε πιο γρήγορα».

Τον ρυθμό στον αγώνα επέβαλε ο Βρετανός Ντέιβιντ Έμερι που πέρασε πολύ γρήγορα τα πρώτα 200 μ. (σε 22.8), σίγουρος ότι κανένας δεν μπορούσε να τον απειλήσει. Ο Ακι Μπούα είχε περάσει τα πρώτα πέντε εμπόδια με 13 διασκελισμούς και μπήκε με τρομακτική δύναμη στην ευθεία. Ξαφνικά, ο Έμερι έβλεπε την πλάτη του Αφρικανού που βγήκε πρώτος δημιουργώντας ένα εκπληκτικό νέο παγκόσμιο ρεκόρ: 47.82.

Πρωταθλητής δεκάθλου στην πατρίδα του, ο Ακι Μπούα λατρεύτηκε σαν ήρωας. Ο πατέρας του είχε οκτώ συζύγους και ο ίδιος 42 αδέρφια από τα οποία το 1972 ζούσαν τα 29. Το 1976 ταξίδεψε στο Μόντρεαλ, αλλά δεν πήρε μέρος στους αγώνες εξαιτίας του μποϊκοτάζ των αφρικανικών χωρών.

Με τον βαθμό του αστυνομικού διευθυντή του καθεστώτος Ίντι Αμίν έφυγε μαζί με τον δικτάτορα από την Ουγκάντα, το 1979, όταν αυτός ανατράπηκε από νέο πραξικόπημα. Πέρασε στην Κένυα, όπου συνελήφθη κι έμεινε στη φυλακή επί ένα μήνα. Το 1987 επέστρεψε στην πατρίδα του, αλλά λίγες μέρες αργότερα συνελήφθη και φυλακίστηκε, με την κατηγορία ότι στο σπίτι του βρέθηκε ένα οπλοπολυβόλο.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ

Δυο ασημένια μετάλλια και αξιόλογες εμφανίσεις ήταν η συγκομιδή της ελληνικής ολυμπιακής ομάδας στο Μόναχο. Ο Πέτρος Γαλακτόπουλος στα 74 κιλά της ελληνορωμαϊκής πάλης και ο Ηλίας Χατζηπαυλής στα σκάφη τύπου Φιν της ιστιοπλοΐας ήταν εκείνοι που ανέβηκαν στο βάθρο των νικητών.

Ο Γαλακτόπουλος ξεκίνησε τους αγώνες με νίκες και μάλιστα με πτώση επί των Μπενς (Βέλγιο), Τάπιο (Φιλανδία), ενώ αναδείχτηκε ισόπαλος με τους Μπέργκερ (Αυστρία) και Ιγουμένοφ (Σ. Ένωση). Στον τελικό, συναντήθηκε με τον Τσεχοσλοβάκο Βιτλ Μάχα, παντρεμένο με την Μις Βοημία 1971, τον οποίο πάντα στο παρελθόν κέρδιζε με ευκολία,

ενώ και η ισοπαλία του ήταν αρκετή για το χρυσό μετάλλιο. Βρέθηκε όμως να χάνει στο ξεκίνημα με 5-1 στα σημεία. Μείωσε σε 5-3, αλλά, παρά την υπεροχή του στη συνέχεια, δεν μπόρεσε να ισοφαρίσει και να πάρει το χρυσό.

Στη κατηγορία Φιν, ο ιστιοπλόος Ηλίας Χατζηπαυλής, υπάλληλος του ΟΤΕ στη συνέχεια, πλήρωσε κάποια μικρολάθη του, από τα οποία επωφελήθηκε ο Γάλλος Σερζ Μορί για να του πάρει το χρυσό μετάλλιο. Στο βάθρο, ο Μορί παραδέχτηκε την ανωτερότητα του Έλληνα πρωταθλητή, λέγοντάς του: «Εσύ έπρεπε να ήσουν ο νικητής».

Στα 82.5 κιλά της άρσης βαρών, ο Χρήστος Ιακώβου πήρε την 5^η θέση και για πέντε κιλά έχασε το χάλκινο μετάλλιο, επειδή, όπως έλεγε αργότερα, δεν άκουσε τη συμβουλή του προπονητή του. Στην κίνηση του ντεβελοπέ ήταν δεύτερος με 170 κιλά αλλά στους Ολυμπιακούς Αγώνες μετράει μόνο το σύνολο στην κατάταξη και με 490 έμεινε 5^{ος}

Στην 7η θέση βρέθηκε ο παλαιστής Στέλιος Μηγιάκης, που οκτώ χρόνια αργότερα θα έφτανε στο χρυσό μετάλλιο. Τρομερά άτυχος στάθηκε ο πρωταθλητής στα 100 μ., Βασίλης Παπαγεωργόπουλος, ο «ιπτάμενος γιατρός» όπως αποκλήθηκε, αργότερα δήμαρχος Θεσσαλονίκης. Ήταν ένα από τα φαβορί για την κατάκτηση μεταλλίου και πέρασε στα προημιτελικά εύκολα με 10.24, για να υποστεί θλάση στους κοιλιακούς μυς, στον δεύτερο γύρο, όταν με αφόρητους πόνους πέτυχε 10.45 και προκρίθηκε για τα ημιτελικά. Όλα είχαν χαθεί. Παρά τις προσπάθειες των γιατρών, ο Έλληνας πρωταθλητής δεν μπόρεσε να συνεχίσει, προξενώντας θλίψη στους Έλληνες φιλάθλους που τόσο πολύ ήλπιζαν σε αυτόν.

Στα 400 μ. εμπόδια, πολύ καλή εμφάνιση έκανε ο Στράτος Τζιωρτζής που πήρε στον μεγάλο τελικό την 6^η θέση με χρόνο 49.66.

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

* Δύο από τους τρεις Αμερικανούς σπρίντερς των 100 μ., οι Έντι Χαρτ και Ρέι Ρόμπινσον είδαν στην τηλεόραση την διεξαγωγή του αγώνα τους. Τεσσεράμισι το απόγευμα, πήγαν στην πύλη του Ολυμπιακού χωριού για να πάρουν το λεωφορείο για το στάδιο, όταν είδαν σε μία τηλεόραση κάποιους συναθλητές τους να ετοιμάζονται για την εκκίνηση των 100 μ. Ρώτησαν τον φύλακα αν επρόκειτο για μαγνητοσκόπηση από τα προκριματικά κι εκείνος τους απάντησε ότι επρόκειτο για ζωντανή μετάδοση. Παράτησαν το λεωφορείο κι έκατσαν να δουν, ποιος θα νικήσει. Το λάθος ήταν του προπονητή τους που νόμιζε ότι ο επόμενος γύρος των 100 μ. θα γινόταν στις 7 το βράδυ.

* Η ομάδα των ΗΠΑ που συναντήθηκε στον τελικό του μπάσκετ με τη Σοβιετική Ένωση, είχε στο ενεργητικό της 62 σερί νίκες. Οι Σοβιετικοί όμως κρατούσαν συνέχεια την πρωτοπορία και στο ημίχρονο προηγήθηκαν 26-21, για να φτάσει το ματς στο τρομερό από αγωνία φινάλε. Το σκορ είναι 49-48 υπέρ των Σοβιετικών, όταν τρία δευτερόλεπτα πριν από τη λήξη ο Σακαντελίτζε υπέπεσε σε φάουλ και ο Νταν Κόλινς με δύο εύστοχες βολές έδωσε για πρώτη φορά την πρωτοπορία στις ΗΠΑ 50-49. Ο αγώνας ξεκίνησε πάλι αλλά ο Βραζιλιάνος διαιτητής Ρενάτο Ριγκέτο αντελήφθη αναβρασμό στη γραμματεία και σφύριξε τάιμ – άουτ, κάτι που έγκαιρα είχε ζητήσει ο Σοβιετικός προπονητής Βλαντίμιρ Κοντράσκιν, αλλά δεν είχε δοθεί καθώς ο ήχος της κόρνας είχε σκεπαστεί από τους πανηγυρισμούς των Αμερικανών.

* Το χρονόμετρο γύρισε πάλι πίσω στα τρία δευτερόλεπτα και στον αγώνα μπήκε αλλαγή ο Γιεντέσκο που με μακρινή πάσα τροφοδότησε τον Αλεξάντερ Μπέλοφ. Καλάθι και 51-50 υπέρ της Σοβιετικής Ένωσης. Οι ΗΠΑ υπέβαλαν ένσταση, υποστηρίζοντας ότι το καλάθι ήταν εκπρόθεσμο, αλλά έχασαν με ψήφους 3 - 2, καθώς και άδικο είχαν και στην επιτροπή οι «καπιταλιστικές» Ιταλία και Πουέρτο Ρίκο μειωηφούσαν σε σχέση με τις κομμουνιστικές Ουγγαρία, Κούβα και Πολωνία. Οι Αμερικανοί αρνήθηκαν να πάρουν το ασημένιο μετάλλιο, ενώ ο προπονητής τους, Χάνκ Ίμπα, στάθηκε διπλά άτυχος: Το ίδιο βράδυ, κάποιος του έκλεψε το πορτοφόλι με 370 δολάρια.

* Ο 28χρονος Ισραηλινός ασιβαρίστας, Ζεέφ Φρίντμαν, και ο συμπατριώτης του, Ντέιβιντ Μπέργκερ, πρόλαβαν και πήραν μέρος στους Ολυμπιακούς Αγώνες πριν από την επίθεση των Παλαιστινίων του Μαύρου Σεπτεμβρη. Σκοτώθηκαν από χειροβομβίδα στο ελικόπτερο με το οποίο τους είχαν μεταφέρει.

* Ο Βορειοκορεάτης Χο Γιουν Λι, νικητής στην καραμπίνα, ρωτήθηκε, ποιο ήταν το μυστικό της επιτυχίας του κι απάντησε: «Σκεφτόμουν ότι πυροβολώ τους εχθρούς της χώρας μου, ο

πρωθυπουργός μας είπε να έχουμε αυτή τη σκέψη στο μυαλό μας στη διάρκεια των αγώνων». Προκλήθηκε σάλος. Ο Λι οδηγήθηκε από τους υπεύθυνους της ομάδας του σε νέα συνέντευξη Τύπου, όπου δικαιολογήθηκε ότι δεν είχε καταλάβει καλά την ερώτηση.

* Ο μεγάλος πρωταθλητής της κολύμβησης με τα επτά χρυσά μετάλλια, Αμερικανός Μαρκ Σπιτς, είχε ανατραφεί από τον πατέρα του, Άρνολντ, με απαιτήσεις νικητή. Πριν από τους αγώνες του Μονάχου, του είχε πει: «Το να κολυμπάς απλά δεν έχει καμία αξία, πολλοί το κάνουν. Το πάντα είναι η νίκη».

* Οι συναθλητές του 43χρονου Πολωνού ταγματάρχη του στρατού, Γιόζεφ Ζαπέτσκι, έχασαν τα ίχνη του, μόλις εκείνος κέρδισε το χρυσό μετάλλιο στη σκοποβολή. Ο Γιόζεφ είχε πάει στο Νταχάου, για να αποθέσει μια αγκαλιά λουλούδια στον τάφο του πατέρα του που, 30 χρόνια νωρίτερα, σκοτώθηκε από τους Ναζί, στο στρατόπεδο εξόντωσης.

* Η Γερμανία, με ένα γκολ του Μίκαελ Κράουζε, έκανε την έκπληξη στον μεγάλο τελικό του χόκεϊ επί χόρτου, σε βάρους του Πακιστάν, που διαμαρτυρήθηκε έντονα για τη δεισιπνοσία. Περίπου πενήντα Πακιστανοί εργάτες στη Γερμανία άρχισαν να δημιουργούν επεισόδια, πετώντας καρέκλες και τραπέζια στον αγωνιστικό χώρο, ενώ μπουγέλωσαν και τον πρόεδρο της παγκοσμίου ομοσπονδίας, Ρενέ Φρανκ. Στην διάρκεια της απονομής των μεταλλίων, οι Πακιστανοί παίχτες γύρισαν την πλάτη τους στην γερμανική σημαία, ενέργειά που, με απόφαση της ΔΟΕ, τους στοίχισε ισόβιο αποκλεισμό.

* Στο ψηλότερο σκαλί του βήθρου των απονομών βρισκόταν ο Αμερικανός Βίνσεντ Μάθιους για τη νίκη του στα 400 μ., όταν ξαφνικά έβγαλε από το λαιμό του το χρυσό μετάλλιο και το κράτησε στο χέρι του. Όλοι τότε φοβήθηκαν κάποια νέα πράξη διαμαρτυρίας, όπως το 1968, αλλά ο Μάθιους δεν είχε τέτοιο σκοπό. Αργότερα, είπε: «Το έβγαλα από το λαιμό μου για να δείξω σε όλους ότι ανήκει σε μένα, καθώς πολλοί με είχαν ξεγράψει. Σε 20 χρόνια, θα το κοιτάζω και θα λέω ότι εγώ ήμουν κάποτε ο καλύτερος 400άρης του κόσμου».

* Ο διάσημος Σοβιετικός σπρίντερ, Βαλερί Μπορζόφ, νικητής στα 100 μ. και 200 μ., έλεγε για τη φοβερή επιθυμία που αρκετές φορές είχε: «Περπατούσα στο δρόμο με κοστούμι και γραβάτα, όταν μια ιδέα ερχόταν πολλές φορές στο μυαλό μου. Να αρχίσω να τρέχω αδιαφορώντας για τους περαστικούς. Αληθινά, κατέβαλλα πάντα μεγάλη προσπάθεια για να μην το κάνω».

ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ:

* Ο Αμερικανός κολυμβητής Μαρκ Σπιτς κέρδισε επτά χρυσά μετάλλια κάνοντας επτά παγκόσμια ρεκόρ...

* Ο Σοβιετικός παλαιστής Ανατόλι Ροσίν έγινε χρυσός Ολυμπιονίκης σε ηλικία 40 χρόνων...

* Σε θυρίδα γερμανικής τράπεζας φυλάσσονται – στη διάθεσή τους – τα δέκα ασημένια μετάλλια που αρνήθηκαν να πάρουν οι Αμερικανοί παίχτες του μπάσκετ ύστερα από τον τελικό – θρίλερ κόντρα στη Σοβιετική Ένωση...

* Όταν ακυρώθηκε στο αρασέ, ο Σοβιετικός Ντέιβιντ Ρίγκερτ στα 90 κιλά, πήγε και κουρεύτηκε γουλί...

(Έθνος, Αύγουστος 2004) (τελευταία επεξεργασία, 12.8.2009)